

— Niniejsze odwołanie podnosi kwestię istotną z punktu widzenia jedności, ciągłości i rozwoju prawa Unii. W zaskarżonym wyroku Sąd zatwierdził wąską interpretację zakresu horyzontalnego wymogu ciągłości istnienia interesu prawnego. Wspomniany wymóg wywodzi się ze wspólnej państwom członkowskim powszechnej teorii prawa procesowego, a wykładnia nadana mu przez sąd Unii może znacząco wpływać na jego stosowanie przez sądy krajowe. Niniejsze odwołanie podnosi również istotną kwestię o charakterze proceduralnym, która nie ogranicza się w żaden sposób do dziedziny prawa własności intelektualnej, a mianowicie problem konsekwencji, jakie należy wywieść z zasady, zgodnie z którą autor aktu, którego nieważność została stwierdzona musi odnieść się do daty jego wydania w celu przyjęcia aktu go zastępującego. Kwestia ustania prawa wcześniejszego w toku postępowania sądowego była przedmiotem wydanych przez Sąd sprzecznych ze sobą orzeczeń, natomiast Trybunał miał sposobność zająć się tą kwestią jedynie pokrótce, w ramach postanowienia z uzasadnieniem. Niniejsze odwołanie porusza wreszcie, w sposób ogólny, zagadnienie konsekwencji w porządku prawnym Unii rzeczywistego wystąpienia z niej Zjednoczonego Królestwa.

(¹) Artykuł 11, art. 51 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 71 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

(²) Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2019, C 384 I, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 10 listopada 2021 r. w sprawie T-443/20, Sanford/EUIPO – Avery Zweckform (Labels), wniesione w dniu 10 stycznia 2022 r. przez Sanford LP

(Sprawa C-19/22 P)

(2022/C 207/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sanford LP (przedstawiciel: J. Zecher, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Avery Zweckform GmbH

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Sanford LP jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 28 stycznia 2022 r. – YQ/Ředitelství silnic a dálnic ČR

(Sprawa C-57/22)

(2022/C 207/16)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: YQ

Druga strona postępowania: Ředitelství silnic a dálnic ČR

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym pracownikowi zwolnionemu niezgodnie z prawem, a następnie przywróconemu do pracy zgodnie z prawem krajowym, w następstwie stwierdzenia nieważności jego zwolnienia na mocy orzeczenia sądu, nie przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego za okres od dnia zwolnienia do dnia przywrócenia do pracy z tego względu, że podczas tego okresu ów pracownik nie świadczył rzeczywiście pracy na rzecz pracodawcy, również w przypadku, gdy zgodnie z prawem krajowym zwolnionemu z naruszeniem prawa pracownikowi, który bez zbędnej zwłoki powiadomił pisemnie pracodawcę o gotowości świadczenia pracy na jego rzecz, przysługuje ekwiwalent pieniężny w wysokości średniego wynagrodzenia od dnia, w którym powiadomił pracodawcę o gotowości świadczenia pracy na jego rzecz, do dnia, w którym pracodawca umożliwił mu kontynuowanie świadczenia pracy lub dnia skutecznego rozwiązania stosunku pracy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 4, s. 381

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 2 lutego 2022 r. – Infraestruturas de Portugaal, SA, Futrifer Indústrias Ferroviárias, SA/Toscca Equipamentos de Madeira Ld^a

(Sprawa C-66/22)

(2022/C 207/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Infraestruturas de Portugaal, SA, Futrifer Indústrias Ferroviárias, SA

Druga strona postępowania: Toscca Equipamentos de Madeira Ld^a

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podstawa wykluczenia przewidziana w art. 57 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2014/24/UE⁽¹⁾ jest dziedziną zastrzeżoną dla decyzji instytucji zamawiającej?
- 2) Czy ustawodawca krajowy może zastąpić w całości decyzję, którą instytucja zamawiająca powinna wydać zgodnie z art. 57 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2014/24/UE, ogólną decyzją (skutkami ogólnej decyzji) urzędu ochrony konkurencji o zastosowaniu dodatkowej kary polegającej na zakazie udziału w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego przez określony czas, wydaną w kontekście nałożenia grzywny za naruszenie reguł konkurencji?
- 3) Czy decyzję instytucji zamawiającej dotyczącą „rzetelności” wykonawcy w świetle przestrzegania (lub nieprzestrzegania) przepisów prawa konkurencji poza konkretnym postępowaniem przetargowym należy rozumieć jako konieczność dokonania uzasadnionej oceny względnej zdolności tego wykonawcy, która stanowi szczególnie przejaw prawa do dobrej administracji przewidzianego w art. 41 ust. 2 lit. [c]) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 4) Czy rozwiązanie przyjęte w prawie portugalskim poprzez art. 55 ust. 1 lit. f) CCP⁽²⁾ – które uzależnia wykluczenie wykonawcy z postępowania o udzielenie zamówienia z powodu naruszenia reguł konkurencji popełnionego poza konkretnym postępowaniem o udzielenie zamówienia od decyzji wydanej przez urząd ochrony konkurencji w ramach zastosowania dodatkowej kary polegającej na zakazie ubiegania się o zamówienia publiczne, w którym to postępowaniu sam urząd ochrony konkurencji ocenia w tym kontekście stosowność podjętych środków naprawczych – można uznać za zgodne z prawem Unii, w szczególności z art. 57 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2014/24/UE?